

негативних наслідків світової фінансово-економічної кризи та відновлення економічного зростання нашої держави. Угода про асоціацію є важливим кроком для України на шляху наближення в перспективі до наступного етапу — підготовки до вступу в ЄС.

Призупинення Угоди про асоціацію вплине на зближення України з ЄС, відкладе модернізацію, передбачену Угодою про асоціацію, призведе до слабкого зовнішнього фінансування і обмежить можливості залучати запозичення в іноземній валюті на рефінансування об'ємних виплат за зовнішнім боргом в 2014 -2015 роках, за відсутності угоди з МВФ. Призвело до розчарування рішенням українського уряду припинити підготовку до підписання Угоди про асоціацію та угоди про створення поглибленої та всеохоплюючої зони вільної торгівлі з Європейським союзом" як зі сторони українського народу, так і країни Європейського Союзу.

Слід зазначити, що призупинення владою укладання угоди про асоціацію не змінює прагнення України щодо євроінтеграції, швидкість прогресу у відносинах буде повністю залежати від зусиль України та конкретних досягнень у виконанні зобов'язань щодо спільних цінностей.

ПРАВОВІ ЗАСАДИ МІЖНАРОДНОГО УСИНОВЛЕННЯ

Здобувач кафедри цивільного права і процесу НАВС, помічник-консультант Народного депутата України на постійній основі **Косенко Н.П.**

Науковий керівник: професор кафедри цивільного права і процесу, доктор юридичних наук, доцент **Тімуш І.С.**

У 1959 р. Організацією Об'єднаних Націй було прийнято Декларацію прав дитини, яка змінила ставлення багатьох країн світу до проблем дитинства та змусила переглянути позицію та зобов'язання окремо взятої держави і суспільства по відношенню до такої категорії своїх громадян, як діти [1, с.61]. В Україні відбувся і триває надалі активний процес формування національного законодавства та механізмів щодо реалізації

державної політики в сфері дитинства, в тому числі і у сфері міжнародного усиновлення. Основними напрямками державної політики, а отже й законотворчого процесу, підкреслюють фахівці, є створення національного механізму дотримання прав дитини, максимальної їхньої реалізації та захисту, з огляду на чинні міжнародні стандарти та міжнародну практику в зазначеній сфері [2, с.55].

В умовах орієнтації України на вступ до ЄС необхідно, щоб сучасне українське законодавство в сфері усиновлення стояло на боці насамперед інтересів дітей, а уже потім – усиновлювачів, а механізм захисту прав дитини у національному усиновленні відповідав європейським стандартам. При з'ясуванні юридичної сутності міжнародного усиновлення, перш за все, слід відзначити, що це явище виникає внаслідок як і внутрішніх, так і міжнародних чинників.

Сьогодні міжнародно-правове регулювання в сфері міжнародного усиновлення має комплексний (системний) характер. Норми міжнародного права, що регулюють питання міждержавного усиновлення дітей, зазначають науковці, можна класифікувати за такими критеріями: за сферою дії – норми універсального характеру та норми регіонального характеру. Універсальні норми діють у глобальних масштабах і стосуються інтересів усіх держав. Прикладами універсальних норм є основні принципи міжнародного права, положення універсальних багатосторонніх договорів таких, як Конвенція ООН про права дитини, Конвенція ООН про захист дітей та співробітництво у сфері міждержавного усиновлення тощо. Регіональні норми регулюють відносини у межах певного географічного регіону, що обумовлено наявністю спільних проблем та спільних економічних, соціальних та культурних інтересів держав цього регіону. Прикладами регіональних норм є Європейська конвенція про усиновлення дітей та Європейська конвенція про здійснення прав дітей; за юридичною силою – норми «твердого права» та норми «м'якого права». Навідміну від «твердого права», норми «м'якого права» не породжують чітких прав та обов'язків, а дають лише загальну установку, якої суб'єкти дотримуються як моделі поведінки. До таких норм, наприклад, належить Декларація про соціальні та правові принципи, що стосуються захисту і добробуту дітей, особливо у

разі передачі дітей на виховання та їх усиновлення на національному і міжнародному рівнях[3, с.109].

В Україні правове регулювання міжнародного усиновлення здійснюється на підставі міжнародно-правових та національних законодавчих актів, які мають однакову юридичну силу і є обов'язковими для виконання при передачі на усиновлення дітей – громадян України іноземним громадянам. До числа міжнародно-правових актів, в першу чергу, належать Конвенція ООН про права дитини (1989 р.), Декларація ООН про соціальні та правові принципи стосовно захисту і благополуччя дітей (1986 р.), Європейська конвенція про усиновлення дітей (1967 р.), ратифікована Україною зовсім нещодавно – Законом України від 15 лютого 2011 р. «Про ратифікацію Європейської конвенції про усиновлення дітей». Конвенція закріплює, що дитина внаслідок усиновлення має набувати статусу повноправного члена родини та, відповідно, таких самих прав та обов'язків, як і діти усиновлювача (усиновлювачів). Усиновлювач (усиновлювачі) мають батьківську відповідальність стосовно дитини, а правові відносини між дитиною та її батьком, матір'ю та сім'єю походження припиняються (ст. 11). Положеннями Конвенції визначаються загальні вимоги до умов дійсності усиновлення, переліку осіб, які повинні надати згоду на усиновлення, вимоги до усиновлювачів, а також наслідки усиновлення. Саме ці положення Конвенції є обов'язковими, з огляду на їх важливе значення для встановлення таких правил усиновлення, яке б здійснювалося з дотриманням найвищих інтересів дитини[4].

Також, важливо відзначити закріплення Конвенцією положень, спрямованих на уникнення безгромадянства усиновленої дитини, шляхом встановлення положення щодо сприяння Державами-учасницями набуттю їхнього громадянства дитиною, усиновленою одним з їхніх громадян (ст. 12). Таким чином, Держави-учасниці повинні не допускати ситуації, коли відповідно до їх законодавства усиновлена дитина автоматично втрачає своє громадянство. Втраті громадянства, яка може виникнути в результаті усиновлення, має передувати набуття дитиною іншого громадянства. Зазначене положення відповідає вимогам чинного законодавства України, зокрема Закону України «Про громадянство України»[5].

Основоположними національними нормативно-правовими актами у процесі здійснення міжнародного усиновлення є: наказ Міністерства охорони здоров'я України від 27 грудня 2011 року «Про затвердження переліку захворювань, які дають право на усиновлення хворих дітей без дотримання строків перебування на обліку в центральному органі виконавчої влади, до повноважень якого належать питання усиновлення та захисту прав дітей, а також до досягнення дитиною п'яти років»; Постанова Кабінету Міністрів від 25 березня 2006 року «Про затвердження положення про Державний департамент з усиновлення та захисту прав дитини»; Постанова Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2008 року «Про затвердження Порядку провадження діяльності з усиновлення та здійснення нагляду за дотриманням прав усиновлених дітей; Наказ Міністерства закордонних справ України від 17 листопада 2011 року «Про затвердження правил ведення закордонними дипломатичними установами України консульського обліку громадян України, які постійно проживають або тимчасово перебувають за кордоном, та дітей – громадян України, усиновлених іноземцями або громадянами України, які постійно проживають за кордоном».

Отже, в Україні діє низка законодавчих актів щодо міжнародного усиновлення та налагоджений дієвий практичний механізм його реалізації, створена належна структура державних органів, що здатні здійснювати контроль і нагляд за дотриманням прав дитини, яка передана на усиновлення іноземним громадянам.

Використана література:

1. Тімуш І., Лапчевська О. Здійснення батьками прав дитини в контексті реалізації Конвенції ООН про права дитини /І.Тімуш, О.Лапчевська // Нотаріат для вас. – 2012. - № 12. – С.61-68.

2. Мироненко В. Загальні засади міжнародного та національного законодавства у сфері захисту прав дитини. Система державних органів захисту прав дитини в Україні / В.Мироненко //Нотаріат для вас. – 2012. - № 12. – С.55-60.

3. Деркаченко Ю. В. Міжнародне усиновлення: визначення поняття та актуальні проблеми правового

регулювання / Ю.В.Деркаченко // Університетські наукові записки. – 2006. – № 1 (17). – С. 109- 112.

4. Про ратифікацію Європейської конвенції про усиновлення дітей: Закон України від 15 лютого 2011 року // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 35. – Ст. 346.

5. Про громадянство. Закон України від 18.02.2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 13. – Ст. 65.

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СЛІДЧИХ ПІДРОЗДІЛІВ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ: ЙОГО ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Слухач магістратури **Кримський Т.С.**

Наковий керівник: доцент кафедри управління ОВС та роботи з персоналом, кандидат юридичних наук **Пелагеша О.Г.**

Подальший розвиток демократії, забезпечення прав і свобод громадян нерозривно пов'язані з підвищенням ефективності діяльності органів внутрішніх справ, зокрема слідчих підрозділів. Саме в діяльності органів слідства найяскравіше відображається існуючий стан боротьби зі злочинністю та реальний стан захищеності прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб від злочинних та інших протиправних посягань. Більше того, слідчі підрозділи в системі органів внутрішніх справ несуть основне навантаження з розкриття та розслідування злочинів. Ефективність діяльності слідчих підрозділів органів внутрішніх справ залежить від багатьох факторів – правових, матеріально-технічних, соціальних тощо.[1, с.164]

Тільки наприкінці 90-х рр. ХХ ст. та у перші роки ХХІ ст. було проведено ряд ґрунтовних наукових досліджень з проблем організації та управління слідчими підрозділами, авторами яких були О.О. Алексєєв, О.В. Баулін, А.Г. Каткова, Г.К. Кожевников, П.В. Коляда, М.А. Погорецький, Р.Ю. Савонюк, І.М. Шопіна та ін.